

Sygn. akt V CSK 520/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendzie Wojewódzkiej Policji w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt I ACz [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adw. B.J.-O. ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Apelacyjnego w [...]) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M.S. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 maja 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, istotne zagadnienie prawne wymaga wyjaśnienia pojęcia tożsamości roszczeń. Skarżący tego zagadnienia nie powiązał ze skonkretyzowanym przepisem prawnym. Podniesiony problem nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia jego odmiennych ocen, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Argumentacja skarżącego sprowadza się do ogólnikowego zarysowania jego wątpliwości. Ponadto, pojęcie tożsamości roszczeń było przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego i nie wymaga dalszych wyjaśnień (por. m. in. postanowienie SN z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV CSK 37/14, niepubl., postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt V CSK 249/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt III CSK 124/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt III CSK 43/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt I CSK 100/12, niepubl.).

Skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie doszło do nieważności postępowania z uwagi na brak możliwości obrony jego praw, co odniesiono do niemożności wykazania braku powagi rzeczy osądzonej. Należy zauważyć, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio postępowania przed sądem drugiej instancji (por. m. in.: wyrok SN z dnia 2 października 2012 r., sygn. akt II UK 58/12, niepubl., wyrok SN z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt III CSK 274/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 23, Biuletyn SN 2012, nr 7, s. 14, wyrok SN z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 259/11, niepubl.). Jak wynika z treści skargi kasacyjnej, zarzut ten został odniesiony do postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Co więcej, nie można zasadnie twierdzić, że powód został pozbawiony w sposób definitywny możliwości prezentowania swego stanowiska i wykazywania braku powagi rzeczy osądzonej. Wręcz przeciwnie – powód precyzyjnie, jednoznacznie i z użyciem terminologii prawniczej formułował pisma procesowe, w tym m. in. pozew (zawierający jednoznacznie

sformułowane żądanie wraz z precyzyjnie podanymi okolicznościami faktycznymi, k. 3 i nast.), pismo procesowe z dnia 4 listopada 2013 r. (k. 35 i nast.), pismo procesowe z dnia 9 stycznia 2014 r. (k. 44 i nast.), pismo przygotowawcze z dnia 18 lutego 2014 r. (k. 66), zażalenie z dnia 3 marca 2014 r. (k. 68 i nast.). Treść tych pism wziął też pod uwagę rozpoznający zażalenie powoda Sąd Apelacyjny. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w kwestii nieważności postępowania spowodowanej brakiem możliwości obrony praw (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt V CSK 544/12, niepubl., postanowienie SN z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt II CZ 19/13, niepubl., wyrok SN z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt II UK 336/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2012 r., sygn. akt IV CSK 403/11, niepubl.), nie zachodzi zatem potrzeba rozważania tego po raz kolejny. Sąd Najwyższy nie stwierdził nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[l.n.]